

ZECHARIA SITCHIN

ÎNTOARCEREA LA GENEZĂ

Editor Aldo Press, București

© by Aldo Press

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Aldo Press

Copyright © 1990 by Zecharia Sitchin

ZECHARIA SITCHIN
CRONICILE PĂMÂNTULUI
A 12-A PLANETĂ
RĂZBOIUL ZEILOR CU OAMENII
TREPTE SPRE CER
REGATELE PIERDUTE
ÎNCEPUTUL TIMPULUI

Informații, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare și tipărire de cărți și broșuri

OP 76, CP 161, București, 062590

Tel./Fax 021 4341750

Email aldopress@rdsmail.ro

www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SITCHIN, ZECHARIA

Înțoarcerea la Geneză / Zecharia Sitchin ; trad.:

Emilia Oană. - București : Aldo Press, 2009

ISBN 978-973-701-063-6

I. Oană, Emilia (trad.)

821.111-4=135.1

ZECHARIA
SITCHIN

ÎNTOARCEREA
LA **GENEZĂ**

ALDO | **PRESS**

CUPRINS

- Cuvânt înainte (11)
- 1 Ceața Din Ceruri (13)
- 2 A Venit Din Cosmos (31)
- 3 La început (46)
- 4 Mesagerii Genezei (65)
- 5 Gaia: Planeta Scindată (87)
- 6 Martor la Geneză (104)
- 7 Sămânța Vieții (126)
- 8 Adam: Un Sclav Programat Să Comande (147)
- 9 Mama Pe Nume Eva (169)
- 10 Când Înțelepciunea A Coborât Din Ceruri (186)
- 11 O Bază Spațială Pe Marte (208)
- 12 Phobos: Defecțiune Sau Episod Din Războiul Stelelor? (243)
- 13 Anticipând în Secret? (267)

CUVÂNT ÎNAINTE

În ultimele decenii ale secolului XX am fost martorii unui avânt al cunoașterii umane care este pur și simplu năucitor. Progresul nostru în toate domeniile științei și tehnologiei nu se mai măsoară în secole sau măcar în decenii ci în ani sau chiar luni și ele par să depășească în amploare și profunzime tot ceea ce Omul a realizat în trecut.

Dar e oare posibil ca Omenirea să fi depășit Evul Mediu Timpuriu și apoi Evul Mediu, să fi trecut prin perioada Iluminismului, prin Revoluția Industrială și să fi intrat în era tehnologiei de înaltă performanță, a ingineriei genetice și a zborurilor spațiale doar ca să recupereze de fapt cunoștințe străvechi?

Timp de multe generații Biblia și învățările ei au servit drept ancoră Omenirii dormice de cunoaștere, însă știința modernă părea să ne fi purtat pe toți în derivă, mai ales prin confruntarea dintre Evoluționism și Creătorism. Acest volum va demonstra că numita controversă este lipsită de temei deoarece Cartea Genezei și sursele ei reflectă cele mai înalte nivele de cunoaștere științifică.

Deci este posibil ca ceea ce civilizația noastră descoperă astăzi despre Pământ și despre colțul nostru de univers să fie doar piesă cu numele „întoarcerea la Geneză” – doar o redescoperire a ceea ce o civilizație mult mai timpurie cunoștea despre Pământ și alte planete?

Întrebarea nu este pusă doar din curiozitate științifică, ea merge spre esența existenței Omenirii, spre originea și destinul ei. Implică viitorul Pământului, supraviețuirea lui, fiindcă se referă la evenimente din trecut; spune încotro ne îndreptăm fiindcă dezvăluie de unde venim. Iar răspunsurile, după cum vom vedea, duc spre concluzii inevitabile pe care unii le consideră prea incredibile ca să le accepte iar alții prea însăjătoare ca să le înfrunte.

1. CEAȚA DIN CERURI

*La început
Dumnezeu a făcut Cerurile și Pământul*

Însuși conceptul unui început al tuturor lucrurilor este o noțiune de bază a astronomiei și astrofizicii moderne. Afirmația conform căreia înainte de ordine a existat un vid și șai este în conformitate exact cu cele mai recente teorii că haosul, și nu stabilitatea permanentă, guvernează universul. Și apoi mai există afirmația despre fulgerul de lumină cu care a început procesul creației.

Este aceasta o referire la Big Bang, teoria conform căreia universul a fost creat printr-o explozie primordială, o izbucnire de energie sub formă de lumină, care a trimis în toate direcțiile materia din care sunt formate stelele, planetele și ființele umane creând minunile pe care le vedem în ceruri și pe Pământ? Unii savanți, inspirați de discernământul cu care studiază cele mai relevante surse, au crezut asta. Dar atunci cum de a știut Omul antic cu atâtă vreme în urmă teoria Big Bang-ului? Nu cumva povestea biblică este relatarea unor evenimente mai apropiate nouă, care descrie cum s-au format mica noastră planetă numită Pământ și zona cosmică numită Firmament?

Într-adevăr, cum a reușit Omul antic să alcătuiască o cosmogonie? Cât știa cu adevărăt și de unde știa?

Se cuvine să pornim în căutarea răspunsurilor acolo unde au început să se desfășoare evenimentele – în cosmos, locul în care din timpuri imemoriale Omul a simțit că se găsesc originile sale, valorile cele mai înalte, dacă vreți Dumnezeu. Oricât ar fi de tulburătoare descoperirile făcute cu ajutorul microscopului, de fapt ceea ce ne permit telescoapele să vedem, ne convinge de grandoarea naturii și a universului. Cele mai impresionante au fost incontestabil descoperirile făcute în zona cosmică ce ne înconjoară planeta. Și ce progrese absolut uluitoare s-au făcut! În doar câteva decade noi, Pământenii, am fășnit de pe suprafața planetei noastre, am hoinărit prin cosmos în jurul Pământului la sute de mile deasupra lui,

am aterizat pe satelitul lui solitar, Luna, am trimis o mulțime de nave spațiale fără echipaj uman care să sondeze planetele învecinate și să descopere lumi vibrante, copleșitoare ca și culori, caracteristici, alcătuire, sateliți, inele. Poate pentru prima dată putem pricepe și simți ceea ce doreau să comunice cuvintele Psalmistului:

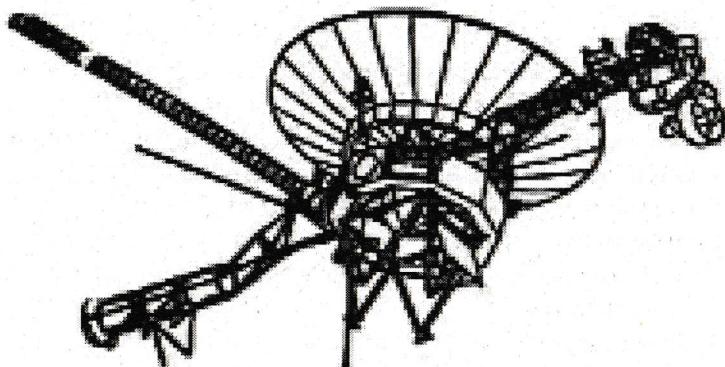

Fig. 1

Cerurile grăiesc întru slava Domnului iar pe bolta cerurilor vedem măiestria muncii Lui.

O epocă fantastică de explorare cosmică a ajuns la apogeu când în august 1989 nava spațială fără echipaj uman numită *Voyager 2* a navigat până la îndepărțatul Neptun tri-mițând pe Pământ fotografii și date științifice. Cântărind doar puțin mai mult de o tonă dar ingenios echipată cu camere video, echipament de detecție și măsurare, sursă de energie nucleară, antene de transmisie și microcomputere (Fig.1), ea a trimis înapoi semnale cărora le-au trebuit mai mult de patru ore ca să ajungă pe Pământ chiar călătorind cu viteza luminii. Pe Pământ ele au fost captate de radiotelescoapele care formează Rețeaua pentru Spațiul Îndepărtat al NASA; apoi semnalele au fost traduse prin magia electronicii de vârf și transformate în fotografii, hărți, și alte forme de date cu ajutorul dotărilor laboratorului Jet Propulsion Laboratory (JPL) din Pasadena, California, care coordona proiectul pentru NASA.

Lansate în august 1977, cu doisprezece ani înainte să îndeplinească această misiune finală, vizita pe Neptun, *Voyager 2* și tovarășa sa *Voyager*

Întoarcerea la Geneză

I aveau inițial rolul de a ajunge pe Jupiter și Saturn pentru a le scana și a spori astfel datele obținute înainte despre cei doi uriași gazoși de către navele automate *Pioneer 10* și *Pioneer 11*. Dar, cu remarcabilă inventivitate și pricepere, savanții și tehnicienii de la JPL au profitat de o aliniere rară a planelelor exterioare și, folosind forțele gravitaționale ale acestora ca pe niște propulsoare, au reușit să arunce *Voyager 2* de la Saturn la Uranus și apoi de la Uranus la Neptun (Fig.2).

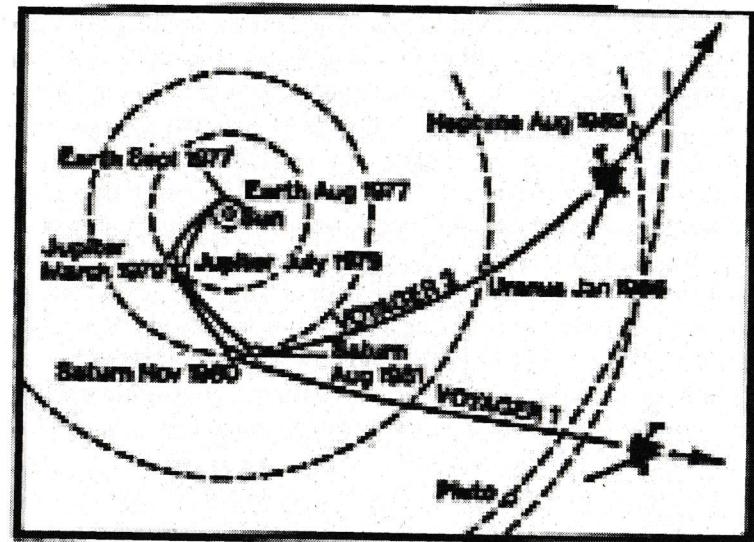

Fig. 2

Așa se face că timp de mai multe zile de la sfârșitul lui august 1989 titlurile de articole referitoare la o altă lume au prevalat asupra obișnuințelor știri despre conflicte armate, tulburări politice, rezultate sportive și starea Bursei din care se compune porția zilnică a Omenirii. Pentru câteva zile lumea pe care noi o numim Pământ și-a făcut timp să contemplă o lume nouă; Pământenii, am stat nemîșcați cu ochii lipiți de ecranele televizoarelor, înfiorați de fotografii făcute, de aproape, unei alte planete, celei pe care o numim Neptun.

În timp ce impresionantele imagini ale globului albastru-verzui apăreau pe ecranele televizoarelor, comentatorii subliniau în repetate rânduri că era prima dată când Omul putea într-adevăr vedea această planetă

care, chiar cu cele mai puternice telescoape de pe Pământ, se vede ca o pată slab luminată în întunericul spațiului, la aproape trei miliarde de mile distanță de noi. Ei aminteaște telespectatorilor că Neptun a fost descoperit abia în 1846, după ce perturbațiile orbitei planetei Uranus, mai apropiată, au indicat prezența unui alt corp ceresc dincolo de această planetă. Ne-au amintit că nimeni până atunci, nici Sir Isaac Newton nici Johannes Kepler, care în secolele XVII și XVIII au fost cei care au descoperit și formulat legile mișcării corpurilor cerești, nici Copernic, care în secolul XVI a stabilit că Soarele și nu Pământul se află în centrul sistemului nostru planetar, nici Galileo, care un secol mai târziu a folosit telescopul ca să anunțe că Jupiter are patru luni, niciun alt astronom renunțat, până la jumătatea secolului XIX, și cu siguranță nimeni înainte n-a știut de existența lui Neptun. Si astfel nu numai telespectatorul obișnuit ci și astronomii însăși aveau să vadă ceva nemaivăzut înainte, avea să fie prima dată când se zăreau adevăratale culori și adevărata alcătuire a lui Neptun. Dar cu două luni înainte de întâlnirea din august eu scriseseam pentru un număr din reviste lunare de specialitate din SUA, Europa și America de Sud un articol în care contraziceam aceste convingeri existente de atâtă vreme și afirmam că **Neptun era cunoscut în antichitate iar descoperirile care erau pe punctul de a se face aveau doar să confirme cunoștințe străvechi**. Neptun, am prezis eu, va fi albastru-verzui, cu multă apă, și va avea zone de culoarea „vegetației de mlaștină”!

Semnalele electronice de pe *Voyager 2* au confirmat toate acestea și chiar mai mult. Ele au dezvăluit o frumoasă planetă albastru-verzuie, aquamarin, înconjurată de o atmosferă de heliu, hidrogen și metan, măturată de vânturi turbionare, de mare viteza, pe lângă care uraganele de pe Pământ sunt simple alizee. Sub această atmosferă sunt misterioase „mâzgăleli” a căror culoare e uneori albastru închis și uneori galben-verzui probabil în funcție de unghiul sub care reflectă lumina. Așa cum era de așteptat, temperaturile atmosferei și suprafeței sunt sub punctul de îngheț, dar inedit este faptul că Neptun emite căldură care vine din interiorul planetei. Contrat previziunilor anterioare că Neptun este o planetă „gazoasă”, *Voyager 2* a stabilit că ea are un miez de rocă deasupra căruia plutește, după expresia savanților de la JPL, „un amestec noroios de apă și gheață”. Acest strat apos, care înconjoară miezul de rocă în timp ce planeta se învârtă în jurul axei sale timp de nouăsprezece ore, acționează ca un dinam care creează un câmp magnetic puternic.

S-a constatat că frumoasa planetă e înconjurată de mai multe inele for-

Întoarcerea la Geneză

mate din blocuri cratice, stânci și praf și are pe orbită cel puțin opt sateliți sau luni. Cea mai mare lună, Triton, s-a dovedit la fel de spectaculoasă ca și planeta însăși. *Voyager 2* a confirmat că acest mic corp ceresc (aproape de mărimea lunii Pământului) are o mișcare retrogradă; el se mișcă pe orbita lui Neptun în direcție inversă mișcării lui Neptun și a tuturor celorlalte planete din Sistemul nostru Solar, adică nu invers sensului acelor de ceas ci în sensul mișcării lor. În afară de faptul că există, de dimensiunile aproximative și de mișcarea lui retrogradă, astronomii nu mai știau nimic despre Triton. *Voyager 2* a dezvăluit că este „o lună albastră”, un aspect datorat metanului din atmosferă. Suprafața lui Triton vizibilă prin atmosferă subțire este compusă dintr-o zonă roz-gri, cu munți masivi, neregulați, pe o parte și o alta netedă, aproape fără crater, pe celalăt. Fotografiile făcute de aproape sugerează activitate vulcanică recentă și de un tip foarte ciudat; ceea ce este expulzat din interiorul activ, fierbinte, al acestui corp ceresc nu este lavă topită ci jeturi de gheață și noroi. Chiar și evaluările preli-minare arată că Triton a avut în trecut apă fluidă, foarte posibil chiar lacuri care se aflau la suprafață până foarte recent, astă vorbind în termeni geologici. Astronomii nu au avut nicio explicație pentru „liniile duble ca o pistă” care merg drept sute de mile și, în unul sau chiar două puncte, se intersectează în ceea ce pare un unghi drept, formând astfel suprafețe drept-unghiulare (Fig.3).

Descoperirile au confirmat pe deplin predicția mea: Neptun este albastru-verzui, este constituit în mare parte din apă și are parcele ale căror culoare seamănă cu „vegetația de mlaștină”. Acest ultim aspect interpretabil poate fi mai atrăgător decât o simplă culoare dacă luăm în considerare întreaga implicație a descoperirilor de pe Triton: acolo „zonele întunecate cu contururi mai deschise” le-au sugerat savanților de la NASA existența unor „depozite adânci de sedimente organice”. Bob Davis raporta din Pasadena pentru Wall Street Journal că Triton, a cărui atmosferă conține mai mult azot decât a Pământului, s-ar putea să regurgiteze din vulcanii săi activi nu numai gaze și apă înghețată ci și „material organic, compuși pe bază de carbon care se pare că acoperă părți din Triton”.

O asemenea coroborare favorabilă și copleșitoare a predicțiilor mele nu a fost doar rezultatul unui noroc. Totul începe în 1976 când a fost publicată A Douăsprezecea Planetă, prima mea carte din ciclul Cronicile Pământului. Bazându-mi concluziile pe texte sumeriene vechi de milenii eu pusesem o întrebare retorică: „Când vom sonda într-o zi planeta Neptun vom descoperi că asocierea ei frecventă cu apa se datorează mlaș-

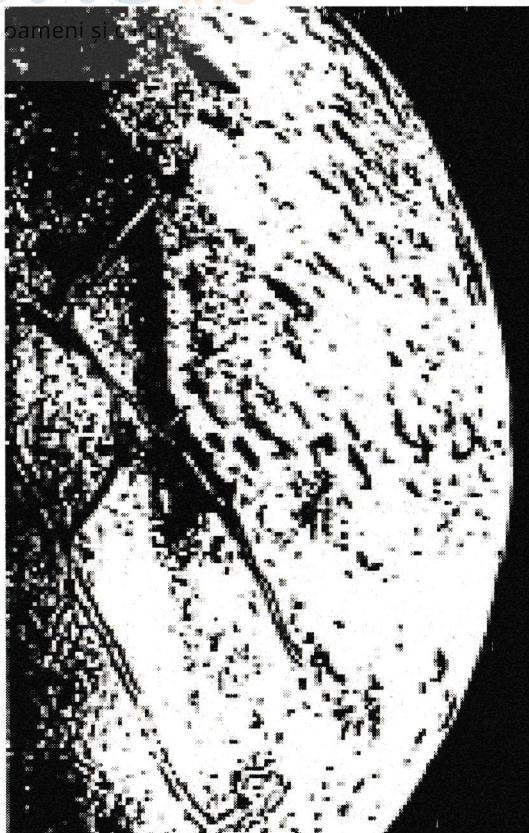
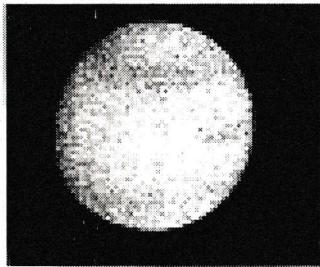
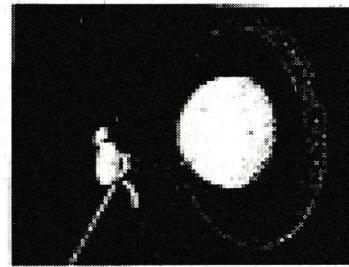

Fig. 3

Neptun

Uranus

Întoarcerea la Geneză

tinilor” care au existat cândva acolo?

Aceste rânduri au fost publicate, și evident scrise, cu un an înainte ca *Voyager 2* să fie lansat și au fost apoi reluate de mine într-un articol la două luni înainte de întâlnirea cu Neptun.

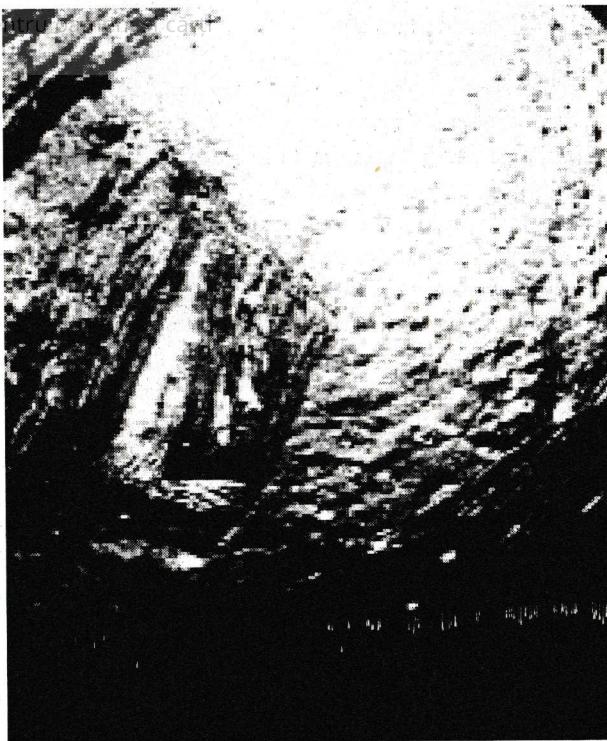
Cum puteam să fiu atât de sigur, încă înainte de întâlnirea lui *Voyager* cu Neptun, că predicția făcută de mine în 1976 va fi confirmată, cum de-am îndrăznit să-mi asum riscul ca predicția să fie infirmată la două săptămâni după publicarea articolului? Siguranța mea se baza pe ce s-a întâmplat în ianuarie 1986, când *Voyager 2* a trecut pe lângă planeta Uranus.

Deși cumva mai aproape de noi, fiindcă Uranus este la „doar” două miliarde de mile depărtare, ea se află mult dincolo de Saturn și nu poate fi văzută de pe Pământ cu ochiul liber. A fost descoperită în 1781, doar după perfecționarea telescopului, de către Frederick Wilhelm Herschel, un muzician transformat în astronom amator. La momentul descoperirii și până astăzi Uranus a fost lăudat ca fiind prima planetă necuno-scută în antichitate și descoperită în timpurile moderne; astă fiindcă, au susținut toți, anticii cunoșteau și venerau Soarele, Luna și doar cinci planete (Mercur, Venus, Marte, Jupiter și Saturn) despre care credeau că se mișcă în jurul Pământului pe „bolta cerească”; nu se vedea nimic dincolo de Saturn.

Dar datele culese de *Voyager 2* despre Uranus dovedeau contrariul: că demult, cândva, anticii au știut despre Uranus și despre Neptun, ba chiar și despre mult mai îndepărtatul Pluto!

Savantii mai analizează încă fotografile și datele de pe Uranus și lumile lui extraordinare căutând răspunsuri la enigme fără sfârșit. De ce este Uranus înclinat într-o parte ca și cum ar fi fost lovit de un alt corp ceresc voluminos? De ce vânturile sale au direcție retrogradă, contrară cu cea normală în Sistemul Solar? De ce este temperatura pe fața dinspre soare aceeași cu cea de pe fața neexpusă către el? Si ce a dat naștere la neobișnuitele formațiuni de pe unele din lunile lui Uranus? Cea mai interesantă este luna numită Miranda, după expresia astronomilor de la NASA „unul dintre cele mai enigmatische obiecte din sistemul solar”, unde un podiș plat, înălțat, este mărginit de povârniri cu o lungime de 100 de mile, care formează un unghi drept (o formățune poreclită de către astronomi „Galonul”) și unde de ambele părți ale acestui podiș apar formațiuni eliptice care arată ca niște piste de curse concentrice (Planșa A și Fig.4).

Totuși două fenomene se dețasează ca mari descoperiri în ceea ce privește Uranus distingând-o de alte planete. Unul este culoarea. Cu ajutorul telescoapelor plasate pe Pământ și a navelor spațiale fără echipaj

Planșă A

uman ne-am familiarizat cu griul-maroniu al lui Mercur, ceața de culoare a sulfului care-o înconjoară pe Venus, cu Marte cel roșcat și multicolorele Jupiter și Saturn în nuanțe de roșu-maro-galben. Dar când imaginile de pe Uranus, care îți taie realmente respirația, au început să apară pe ecranele televizoarelor în ianuarie 1986, cea mai izbitoare caracteristică a fost culoarea sa verde-albăstruie, o culoare total diferită de a tuturor planetelor văzute până atunci.

Cealaltă descoperire neașteptată era legată de compoziția lui Uranus. Sfîrșind presupunerile anterioare ale astronomilor că Uranus este în totalitate o planetă „gazoasă” ca și gigantii Jupiter și Saturn, s-a constatat cu ajutorul lui *Voyager 2* că este acoperită nu de gaze ci de apă, și nu doar de o peliculă de gheăță pe suprafață ci de un ocean de apă. Planeta este învăluită de o atmosferă gazoasă dar sub ea se găsește un strat imens, gros de 6 000 de mile!, de „apă supraîncălzită, cu temperatura de până la 8 000 de grade

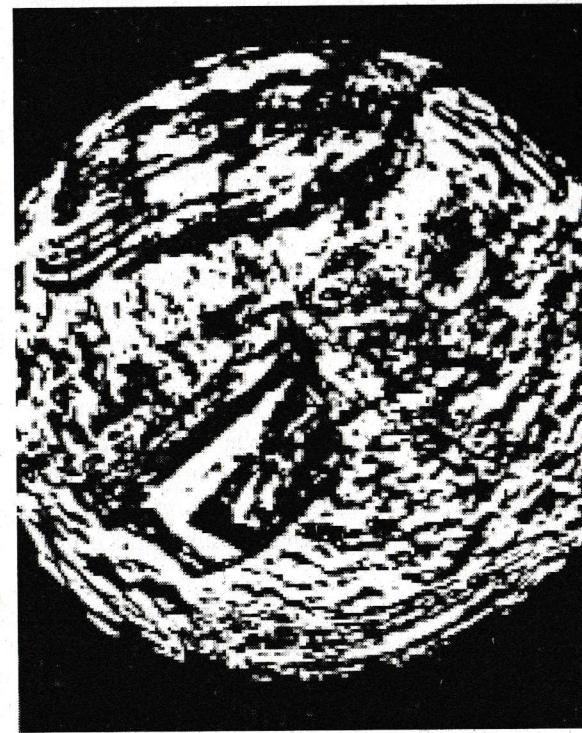

Fig. 4

Fahrenheit” (citându-i pe analiștii de la JPL). Acest strat de lichid, apă fierbinte, înconjoară un miez de rocă topită în care elementele radioactive (sau un alt proces necunoscut) produc o imensă căldură internă.

Pe măsură ce imaginile de pe Uranus se măreau pe ecranele televizoarelor, pe măsură ce *Voyager 2* se apropia de planetă, moderatorul de la Jet Propulsion Laboratory atrăgea atenția asupra neobișnuitei culori verde-albăstrui. Nu m-am putut abține să nu strig tare „Oh, Doamne, e exact cum au descris-o sumerienii!” M-am dus grăbit în birou, am luat o copie după *A Douăsprezecea Planetă* și cu mâinile tremurând m-am uitat la pagina 269 (din ediția necartonată a editurii Avon). Am citit iar și iar rândurile care citau textul antic. Da, nu era nicio îndoială: deși nu aveau telescoape, sumerienii îl descreseră pe Uranus ca MASH.SIG, un termen pe care-l tradusesem prin „verde deschis”.

Câteva zile mai târziu au venit rezultatele analizei făcute asupra

datorul adus de *Voyager 2* și referința din texte sumeriene la apa de pe Uranus s-a verificat de asemenea. Într-adevăr, se părea că există apă peste tot: așa cum s-a raportat într-un program de sinteză din serialul de televiziune NOVA („Planeta Care Fusese Ciocnită Lateral”), „*Voyager 2* a constatat că toate lunile lui Uranus sunt formate din rocă și gheăță obișnuită”. Această abundență, de fapt chiar simpla prezență a apei pe planetele presupuse „gazoase” și pe sateliți lor de la periferia Sistemului Solar a fost total neașteptată.

Și totuși existau dovezi, prezентate în *A Douăsprezecea Planetă*, că din textele lor vechi de milenii reiese că sumerienii nu numai că știau de existența lui Uranus ci chiar îi descriseseră cu fidelitate nuanța verzuie și consistența apoasă!

Ce însemnau toate acestea? Însemnau că în 1986 știința modernă nu a descoperit ceva necunoscut ci mai degrabă a redescoperit și a recuperat cunoștințe străvechi. Prin urmare, datorită confirmării în 1986 a ceea ce eu scrisem în 1976 și implicit a veridicității textelor sumeriene m-am simțit destul de încrezător ca să prezic, în ajunul întâlnirii lui *Voyager 2* cu Neptun, ce va descoperi nava acolo.

Zborurile lui *Voyager 2* pe lângă Uranus și Neptun au confirmat astfel nu numai cunoștințele vechi despre însăși existența acestor două planete ci și detalii cruciale legate de ele. Zborul din 1989 în apropierea lui Neptun a venit să confirme și mai mult texte antice. În ele Neptun este pus înaintea lui Uranus, așa cum ar fi de așteptat din partea cuiva care vine către Sistemul Solar și vede mai întâi pe Pluto, apoi pe Neptun și pe urmă pe Uranus. În aceste texte sau lista de planete Uranus era numit Kakkab shanamma, „Planeta Care Este Geamănă” lui Neptun. Datele culese de *Voyager 2* susțin foarte mult această noțiune străveche. Uranus este într-adevăr foarte asemănător lui Neptun în ce privește mărimea, culoarea și prezența apei; ambele planete sunt înconjurate de inele și au pe orbită o mulțime de sateliți sau luni. S-a remarcat o asemănare neașteptată în legătură cu câmpurile magnetice ale celor două planete, ambele au o înclinație extremă, neobișnuită, față de axele de rotație ale planetelor – 58 de grade în cazul lui Uranus, 50 de grade la Neptun. „Neptun pare să fie aproape un geamăn magnetic al lui Uranus”, a scris John Noble Wilford în New York Times. Cele două planete se asemănă și la lungimea zilei: fiecare cam de șaisprezece – săptesprezece ore.

Îngrozitoarele vânturi de pe Neptun și stratul de apă înghețată, mâloasă, de pe suprafață dovedesc ce intensă căldură internă generează, ca cea a lui

Întoarcerea la Geneză

Uranus. De fapt rapoartele de la JPL susțin că înregistrările inițiale indicau că „temperaturile de pe Neptun sunt similare cu cele de pe Uranus, care este cu mai mult de un miliard de mile mai aproape de Soare”. Prin urmare oamenii de știință au presupus că „Neptun generează mai multă căldură internă decât Uranus”, compensând astfel distanța mai mare față de Soare ca să atingă aceeași temperatură ca și Uranus, ceea ce face ca temperaturile celor două planete să fie asemănătoare, adăugând încă o trăsătură „la dimensiune și alte caracteristici care fac din Uranus geamănul lui Neptun”.

„Planeta Care este Geamănă” au spus sumerienii despre Uranus prin comparație cu Neptun. „Dimensiune și alte caracteristici care fac din Uranus geamănul lui Neptun” au anunțat oamenii de știință de la NASA. Nu numai caracteristicile descrise ci și terminologia („planeta care este geamănă”, „geamănul lui Neptun”) este similară. Dar o afirmație, cea sumeriană, a fost făcută aproximativ în 4.000 î.Hr. și cealaltă, aparținând NASA, în 1989, aproape cu 6.000 de ani mai târziu...

În cazul acestor două planete îndepărtate se pare că știința modernă a recuperat doar cunoștințe străvechi. Pare incredibil dar faptele ar trebui să vorbească de la sine. Mai mult, aceasta este doar prima dintr-o serie de descoperiri științifice făcute după anul publicării cărții *A Douăsprezecea Planetă* și care confirmă una după alta afirmațiile făcute acolo.

Cei care mi-au citit cărțile (*Trepte spre cer, Războiul zeilor cu oamenii* și *Regatele pierdute* care au urmat după prima) știu că ele se bazează, în primul rând și mai ales, pe cunoștințele moștenite de noi de la sumerieni.

Lor le-a aparținut prima civilizație cunoscută. Ivită brusc și aparent din senin aproximativ acum 6.000 de ani, ea are meritul de a avea „întâietate” în toate caracteristicile unei civilizații avansate: inventii și inovații, concepte și credințe, care formează baza propriei noastre culturi vestice și de fapt a tuturor celorlalte civilizații și culturi de pe Pământ. Roata și vehiculele cu tractiune animală, bărcile de pe râuri și corăbile de pe mare, cuptorul de uscat și cărămidă, clădirile înalte, scrisul, școlile și scribii, legile, judecătorii și juriile, regalitatea și consiliul cetățenilor, muzica, dansul și arta, medicina și chimia, țesutul și textilele, religia, clerul și templele, toate au început acolo, în Sumer, o țară în sudul Irak-ului de astăzi, aflată în Mesopotamia antică. Mai presus de toate, cunoștințele de matematică și de astronomie au început aici.

Într-adevăr, toate elementele de bază ale astronomiei moderne sunt de origine sumeriană: conceptul unei sfere celeste, al orizontului și zenithului, a împărțirii cercului în 360°, a unei benzi celeste pe care planetele orbitează